

Sygn. akt V CSK 656/14

POSTANOWIENIE

Dnia 26 maja 2015 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Katarzyna Tyczka-Rote

w sprawie z powództwa S. Spółki z o.o. w P.
przeciwko Skarbowi Państwa-Dyrektorowi Izby Skarbowej w K.
o zapłatę,
na posiedzeniu niejawnym w Izbie Cywilnej w dniu 26 maja 2015 r.,
na skutek skargi kasacyjnej strony pozwanej od wyroku
Sądu Apelacyjnego w Katowicach
z dnia 23 maja 2014 r., sygn. akt I ACa 795/12,

**odmawia przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania i
zasądza od pozwanego na rzecz powoda kwotę 3600 (trzy
tysiące sześćset) zł tytułem kosztów postępowania kasacyjnego.**

UZASADNIENIE

Wyrokiem z dnia 16 maja 2012 r. Sąd Okręgowy w Katowicach zasądził od pozwanego Skarbu Państwa - Dyrektora Izby Skarbowej w Katowicach na rzecz powoda kwotę 2.246.946,06 zł z ustawowymi odsetkami od dnia 1 lipca 2008 r. tytułem odszkodowania za szkodę spowodowaną bezprawnymi działaniami Urzędu Kontroli Skarbowej mającymi na celu ustalenie i zabezpieczenie należności skarbowych, które nie znajdowały uzasadnienia w obowiązujących przepisach, przy czym sposób prowadzenia tego postępowania spowodował poważne zakłócenia w funkcjonowaniu powodowej S. Spółki z ograniczoną odpowiedzialnością w P.. Zasądzone odszkodowanie obejmowało odszkodowanie za poniesione koszty pomocy prawnej (34 529 zł) oraz utracone korzyści (1 119 677,27 zł) spowodowane spadkiem sprzedaży samochodów marki M., których dealerem był powód, a ponadto spowodowanie zaniechaniem inwestycji budowy nowego salonu sprzedaży (1.092 749,79 zł). W pozostałej części powództwo zostało oddalone, jako obejmujące szkody nieudowodnione lub niepowiązane przyczynowo z działaniami pozwanego.

Wyrokiem z dnia 23 maja 2014 r. Sąd Apelacyjny w Katowicach, rozpatrując sprawę na skutek apelacji pozwanego zmienił wyrok Sądu Okręgowego w ten sposób, że zasądzoną kwotę 2 246 946,06 zł obniżył do kwoty 1 154 191,27 zł, a w pozostałej części powództwo oddalił, zmienił orzeczenie o kosztach procesu oraz oddalił apelację w pozostałym zakresie.

Sąd Apelacyjny podzielił pogląd Sądu pierwszej instancji, że działanie pozwanego było działaniem bezprawnym. Uzupełnił postępowanie dowodowe przeprowadzając kolejny dowód z opinii biegłego w celu ustalenia wysokości korzyści, jakie powód utracił wskutek bezprawnych działań pozwanego i ostatecznie przyjął, że Sąd pierwszej instancji prawidłowo zasądził na rzecz powoda kwotę 1.119.677,27 zł z tytułu utraty korzyści w wyniku spadku sprzedaży wraz z odsetkami oraz koszty pomocy prawnej, natomiast nieudowodniona była szkoda obejmująca korzyści utracone z powodu niewybudowania nowego salonu sprzedaży, co spowodowało oddalenie powództwa w tym zakresie.

W skardze kasacyjnej skierowanej przeciwko wyrokowi Sądu Apelacyjnego w części zasądzającej kwotę 1 154 192 zł pozwany zarzucił naruszenie art. 321 § 1 k.p.c. w zw. z art. 391 § 1 k.p.c., art. 286 k.p.c. w zw. z art. 391 § 1 k.p.c. i art. 382 k.p.c., art. 361 § 2 k.c., art. 361 § 1 k.c.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje:

Skarga kasacyjna ukształtowana została w przepisach kodeksu postępowania cywilnego jako nadzwyczajny środek zaskarżenia, nakierowany na ochronę interesu publicznego przez zapewnienie rozwoju prawa i jednolitości wykładni oraz usunięcie z obrotu prawnego orzeczeń wydanych w postępowaniu dotkniętym nieważnością lub oczywiście wadliwych, nie zaś jako ogólnie dostępny środek zaskarżenia orzeczeń nie satysfakcjonujących stron. Koniecznej selekcji skarg pod kątem realizacji tego celu służy instytucja tzw. przedsądu, ustanowiona w art. 398⁹ k.p.c., w ramach której Sąd Najwyższy dokonuje wstępnej oceny sprawy przedstawionej mu ze skargą kasacyjną. Zakres przeprowadzanego badania jest ograniczony do kontroli, czy w sprawie ujawniły się przewidziane w art. 398⁹ § 1 pkt 1 - 4 k.p.c. okoliczności przemawiające za przyjęciem skargi do rozpoznania.

We wniosku pozwany powołał przesłankę z art. 398⁹ § 1 pkt 4 k.p.c., to znaczy oczywistą zasadność wniesionej skargi.

Przesłanka ta zachodzi w razie wykazania kwalifikowanej postaci naruszenia przepisów prawa materialnego lub procesowego i ma miejsce wówczas, gdy jest ono widoczne *prima facie*, przy wykorzystaniu podstawowej wiedzy prawniczej. O przyjęciu skargi kasacyjnej do rozpoznania nie decyduje przy tym samo oczywiste naruszenie konkretnego przepisu prawa materialnego lub procesowego o ile nie spowodowało wydania oczywiście nieprawidłowego orzeczenia (por. orzecznictwo przytoczone w motywach postanowienia Sądu Najwyższego z 6 listopada 2012 r., III SK 16/12, Lex nr 1232793).

Tego rodzaju argumentów, przekonujących z narzucającą się siłą, że skarga rokuje duże szanse na jej uwzględnienie, pozwany nie przytoczył. Oczywistą zasadność łączy z zarzutem naruszenia art. 321 § 1 k.p.c. w zw. z art. 391 § 1 k.p.c., polegającym na orzeczeniu ponad żądanie pozwu, o czym świadczyć by miało oparcie rozstrzygnięcia na faktach, których powód nie

wskazywał w pozwie. Zważywszy, że przedmiotem sporu od początku było odszkodowanie m.in. za utracone korzyści z niezrealizowanej sprzedaży, wyjściem ponad żądanie pozwu byłoby zasądzenie z tego tytułu kwoty wyższej niż dochodzona, lub też zasądzenie tej należności z powołaniem się na inne fakty, niż zmniejszenie sprzedaży. Taka sytuacja nie miała miejsca w rozpatrywanej sprawie. Pozwany łączy swój zarzut z krytyką poczynionych przez Sąd Apelacyjny ustaleń faktycznych odnoszących się do rozmiaru utraconych korzyści, stanowiących wynik oceny zgromadzonego materiału dowodowego. Ten zarzut stanowi więc ukrytą próbę podważenia ustaleń faktycznych, co nie jest dopuszczalne w postępowaniu kasacyjnym (art. 398³ § 3 k.p.c.).

Z tych przyczyn przesłanka oczywistej zasadności skargi nie została wykazana. Okoliczności sprawy nie wskazują także na występowanie innych przesłanek przesądu (art. 398⁹ § 1 pkt 1 - 4 k.p.c.).

Z przytoczonych względów należało odmówić przyjęcia skargi do merytorycznego rozpoznania (art. 398⁹ § 2 k.p.c.).

Sąd Najwyższy orzekł o kosztach postępowania kasacyjnego na podstawie art. 98 § 1 i 3 k.p.c. w zw. z art. 99 k.p.c., art. 391 § 1 k.p.c. i art. 398²¹ k.p.c. Wysokość zasądzonej kwoty wynika z postanowień § 2 ust. 1 i 2, § 6 pkt 7 i § 12 ust. 4 pkt 2 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 28 września 2002 r. w sprawie opłat za czynności radców prawnych oraz ponoszenia przez Skarb Państwa kosztów pomocy prawnej udzielonej przez radcę prawnego ustanowionego z urzędu (jedn. tekst: Dz.U. z 2013 r., poz. 490).